

[Alfred Jensen.]

tigede, saaledes at Byrderne paa de sæson-beskæftigede vil blive mere ligeligt fordelt, end de hidtil har været.

Der er adskillige Ting i det Lovforslag, der her er til Behandling, der tyder paa, at man gaar videre ad denne Linie. At man nu har udtaget Bestemmelsen om, at Cykle- og Gangstier i første Linie skal bringes til Udførelse, tyder paa, at man fuldstændig vil væk fra at iværksætte Ekstraarbejder og hovedsagelig tager fat paa de Arbejder, som Kommunerne og Staten ellers i den nærmeste Fremtid vilde lade udføre. Men det er, som sagt, ikke en saadan ny Fordeling, der tiltrænges. Det, der tiltrænges, er en Øgelse af Beskæftigelsen, og det kan vi ikke se der fremkommer efter denne Lov, som den er blevet administreret i det sidste Aars Tid. Og hvad der gælder for de Foranstaltninger, der iværksættes efter den saakaldte 30 Mill. Kr.s Lov, kommer i endnu højere Grad til at gælde for de Ungdomsforanstaltninger, der er knyttet til Lovforslaget i Aar. Der er ingen Tvivl om, at naar de unge henvises til Hedeselskabets Arbejde i Plantager og derefter overføres til Arbejde efter 30 Mill. Kr.s Loven, Nødhjælpsarbejder eller Arbejder, der faar Tilskud af Vejmillionerne, vil det blot betyde en anden Fordeling af Arbejdsløsheden, men det vil ikke betyde nogen øget Beskæftigelse. Jeg kan heller ikke tænke mig, at hverken Beskæftigelsescentralen eller Ungdomsudvalget vil rokke ved disse Kendsgerninger.

Der er i Afsnittet om Ungdomsforanstaltningerne foreslaaet, at man skal gaa over til at henvise til disse Arbejder. Vi kan ikke gaa ind paa en saadan Tankegang, og vi maa betragte det som et Skridt paa Vejen hen imod bunden Arbejdstjeneste, en Form for Arbejdsiværksættelse, som vi tager Afstand fra, fordi vi ikke anerkender den som egnet til at fremme Beskæftigelsen eller til at fremme Livsvilkaarene og Livsmulighederne for Ungdommen her i Danmark. Naar den Tvangshenvisning foreslaas indført, fordi der er sket visse Ændringer i Loven, forstaar jeg ikke dette. Der er sagt, at en af de væsentligste Anker imod den hidtidige Lov om Ungdomsforanstaltninger imod Arbejdsløsheden skyldtes for det første, at Lønnen var vel lav, dernæst, at den Tid, der var til Raadighed til Arbejdet, var for kortvarig, og endelig, at der ingen Arbejds- muligheder var, naar Ungdomsforanstaltningerne var afsluttet. Hvis det, der har været Aarsagen til den daarlige Tilslutning til Ungdomsforanstaltningerne, nu er fjer-

net og det ikke har været større, end at man tidligere har kunnet forlænge Lovens Gyldighed, maa man ogsaa lade den fortsat have Gyldighed uden Tvangsprincippet. Vi vil ikke stemme for dette Tvangsprincip. Men vi regner med, at Loven vedblivende vil faa den samme Tilslutning som tidligere i den kommende Tid. Jeg tror, at Ministerens Udtalelser dækker over det, at naar Grunden til disse Anker nu er fjernet, vil Ungdommen søge hen til disse Foranstaltninger med Glæde, og saa er der ingen Begrundelse for disse Tvangsforanstaltninger, saa kan man bibeholde det frivillige System.

Flere af de foregaaende Talere har talt om de disciplinære Foranstaltninger og advaret mod at gaa for stærkt frem her. Der er snart ikke et Medlem, som har udtalt sig om Sagen uden at tage visse Forbehold: man maatte være klar over, at Lærerne kunde gaa uretfærdigt frem, og at det var retfærdigt, om man lod disse Afgørelser af Lærere og Ledere indanke for en anden Instans, for at Vilkaarlighed kunde undgaas. Det er ogsaa i højeste Grad tiltrængt, for de Lærere og Lederkræfter, der har været til Raadighed rundt omkring, er ikke altid optraadt saaledes, at Vanskelighederne ikke kan siges at være Lærernes Skyld, saa man maa være varsom med en saadan Bestemmelse, man maa tage Hensyn til de tilstedeværende Forhold og ikke være for stram over for Ungdommen. Hvis et ungt Menneske bortvises fra en saadan Foranstaltning, vil Indberetningen til andre Instanser hovedsagelig hvile paa Lederens Fremstilling, og det vil ofte være meget vanskeligt at faa den Stilling, der er taget til Spørgsmaalet, ændret. Jeg skal fremføre et Eksempel, som understreger denne min Optattelse, fra den sociale Skole i Nærum, hvor Forstanderen den første Dag bortviste to Elever, som han ikke syntes om; han havde givet sig i Samtale med dem om Skolens Forhold, om, hvad de mente om den, og om deres første Indtryk, og siden har det været umuligt for disse Mennesker at opnaa deres ordinære Understøttelse igen og opnaa Kommunehjælp uden Valgretsfortabelse. De har klaget baade til Arbejdsnævn og Arbejdsløshedskasse og alle Steder, hvor der kan klages, men til Trods for, at der nu snart er gaet halvandet Aar, er det ikke lykkedes dem at faa Afgørelsen ændret. De to Elever, der blev bortvist uden overhovedet at have deltaget i Undervisningen og uden at have været et Døgn paa Skolen, har siden over for Forstanderen erklæret sig villige til at rette sig efter Skolens Orden og efter den Disciplin og de Arbejdsregler, der er paa Skolen. Ikke desto